

Forenede sager C-11/06 og C-12/06

Rhiannon Morgan
mod
Bezirksregierung Köln

og

Iris Bucher
mod
Landrat des Kreises Düren

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Aachen)

»Unionsborgerskab — artikel 17 EF og 18 EF — afslag på at yde uddannelsesstøtte til statsborgere i en medlemsstat, der studerer i en anden medlemsstat — krav om sammenhæng mellem de studier, der i mindst et år tidligere er fulgt ved en uddannelsesinstitution, der er etableret på oprindelsesmedlemsstatens område, og studierne i en anden medlemsstat«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer fremsat den
20. marts 2007 I - 9164
Domstolens dom (Store Afdeling) af 23. oktober 2007 I - 9195

Sammendrag af dom

1. *Unionsborgerskab — traktatbestemmelser — personelt anvendelsesområde*
(Art. 17 EF og 18 EF)
2. *Unionsborgerskab — retten til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område*
(Art. 17 EF og 18 EF)

1. Statsborgere i en medlemsstat, der studerer i en anden medlemsstat, er ifølge artikel 17, stk. 1, EF unionsborgere og kan som følge heraf påberåbe sig de rettigheder, der er knyttet til denne status, herunder over for deres oprindelsesmedlemsstat. Blandt de situationer, der henhører under fællesskabsrettens anvendelsesområde, findes de, der er knyttet til udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, bl.a. de, der er knyttet til udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område i henhold til artikel 18 EF.

(jf. præmis 22 og 23)

fortsættelsen af en uddannelse, der er fulgt i mindst et år på de studerendes oprindelsesmedlemsstats område.

Den dobbelte forpligtelse, der udspringer af betingelsen om en første studieperiode på mindst et år i denne medlemsstat, og af kravet om, at det er samme uddannelse, der følges i en anden medlemsstat, kan på grund af de personlige ulemper, de supplerende udgifter samt de eventuelle forsinkelser, som den indebærer, afskrække unionsborgere fra at forlade den pågældende medlemsstat for at studere i en anden medlemsstat og således gøre brug af deres ret til at færdes og opholde sig i denne anden medlemsstat, som er fastsat i artikel 18, stk. 1, EF.

2. Artikel 17 EF og 18 EF er til hinder for en betingelse, hvorefter det for at få adgang til den uddannelsesstøtte, der gives til studier, der følges i en anden medlemsstat end den, hvor de studerende, der ansøger om støtten, er statsborgere, kræves, at studierne skal være

En sådan betingelse kan ikke anses for at være forholdsmæssig i forhold til formålet om at sikre, at de pågældende studerende gennemfører deres studier på kortest mulig tid, eller at gøre det muligt for de studerende at tage stilling til, om de har truffet det »rette valg«

med hensyn til deres studier. Ønsket om at sikre, at uddannelsesstøtten kun tildeles studerende, der har evnerne til at gennemføre deres studier, og som har vist deres vilje til at følge og afslutte deres studier med et godt resultat og på kort tid, kan være et berettiget hensyn inden for rammerne af udformningen af et sådant system. Det forhold, at denne betingelse kræves opfyldt, forekommer — i det omfang den kan have til virkning i praksis at forlænge den samlede længde af studierne — inkonsekvent i forhold til nævnte formål og derfor uegnet til at sikre dets opfyldelse.

Det kan desuden i princippet være begrundet for en medlemsstat kun at tildele en sådan uddannelsesstøtte til studerende, der har godtgjort at være integreret til en vis grad i samfundet i denne stat, for at undgå, at uddannelsesstøtte til studerende, der ønsker at studere i andre medlemsstater, bliver til en urimelig byrde, der kan have konsekvenser for det samlede støttebeløb, der

kan udbetales af denne stat. Betingelsen om en første studieperiode i denne medlemsstat lægger imidlertid for megen vægt på en omstændighed, der ikke nødvendigvis er udtryk for graden af tilknytning til samfundet i denne medlemsstat på tidspunktet for ansøgningen om støtte. En sådan betingelse går således ud over det, der er nødvendigt for opnå det tilstræbte formål, og kan derfor ikke anses for at være forholdsmæssig.

Endelig kan den pågældende hindring ikke anses for egnet til eller nødvendig i sig selv for at forebygge, at sådanne støtteydelse oppebæres to gange i kraft af tilsvarende støtte, der modtages i en anden medlemsstat.

(jf. præmis 18, 30, 35, 36, 39, 43, 44, 46, 50 og 51 samt domskonkl.)